

han en ordentlig Portion Peber i Kosten til sidst. Nu er det imidlertid saadan, at det Maaltid, her skal nydes, er ikke nogen Dessert. Naar man kommer Salt og Peber i Flødeskum, er det højst ubehageligt, men naar man kommer det i en Kødret — og det er netop daglig Kost, her er Tale om —, taber den formodentlig ikke derved sin Velsmag. Jeg tænker mig, at Regeringspartiet i saa Henseende maa være vant til lidt stærkt Krydderi, idet det jo i sin Tid spiste af Fad sammen med de ærede Radikale, og da maa de jo være vant til baade det radikale Ingefær og ogsaa en Smule socialdemokratisk Kardemomme, i alt Fald til forsvarlige Portioner af den falske Demokratismes Allehaande. Derfor tror jeg, at Kosten i og for sig vil smage Regeringen lige godt, selv om den er bleven saa dybt indsaltet og pebret af det ærede Medlem fra Kalundborg. Men selvfølgelig har han Ret i, at der vilde været sparet umaadelig megen Tid, hvis Regeringen havde givet sig til at forhandle med Højre her i Folketinget straks, altsaa i første Omgang. Jeg ved ikke, om der har ligget en Forhaabning bagved om, at man kunde faa det bedre med Landstingets Højre end med Folketingets Højre. I alt Fald have saa Begivenhederne vist, at det ingenlunde er saa. Vi fra vor Side have naturligvis ikke det allertjerneste imod, at man fra Regeringens Side indretter sig saaledes, at Tyngdepunktet mere og mere flyttes over i Landstinget, og der sker en Forskydning i saa Henseende, saa at det bliver tydeligt for Befolkningen, at Landstinget er en ligeberettiget Faktor; men det er jo naturligt, at man som Medlem af Folketinget har en Kærlighed til det Ting, hvoraf man er Medlem, og jeg synes derfor, det var naturligt, om Regeringen, der staar paa Folketingsparlamentarismens Maksime — det gør den vel endnu —, tog Hensyn til Folketinget og saa vidt muligt førte sine Forhandlinger her. Men i Stedet for har Regeringen, som jeg synes i Strid med Grundlovens Forudsætninger, ladet os løbe alle grundlovmæssige Stadier igennem og først taget en Realitetsforhandling op paa det allersidste Stadium, det Stadium, hvor man skal udjævne de faa Uoverensstemmelser, der ere tilbage; saaledes er det i hvert Fald Grundlovens Tanke. Følgen deraf er den, at da Skattereformen forlod dette Ting, havde man fra Regeringens og Regeringspartiets Side trukket Tovet saa voldsomt til den ene Side, at man ganske naturligt fra Landstingets Side for overhovedet at

faa Balance i Tingene maatte trække lige saa stærkt i Tovet til den anden Side. Derved kom disse Bemærkninger om, at man overhovedet intet vilde give paa de direkte Skatter. Den ærede Formand for Højregruppen, det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger), og jeg havde derimod i Forvejen antydnet, at nogen Forhøjelse paa de direkte Skatter vilde man kunne gaa med til. Ja, mere end det, jeg havde endog positivt i Betænkningen tilbudt at gaa til $2\frac{1}{4}$ Million for et Aar. Da man derefter nu er kommen op til $2\frac{3}{4}$ Million efter min Regning, havde der dog der været et naturligt Udgangspunkt. Nu skal det ikke nægtes, og det vil vel heller ikke blive nægtet fra vor Side, at det, at man er gaaet med til en saadan betydelig Forhøjelse af Indkomst- og Formueskatten, er en stor Indrømmelse fra vor Side. Vi havde saa vist hellere sluppet derfor, og vort principale Standpunkt var jo, som det flere Gange atter og atter er blevet fremhævet af alle Talere fra vor Side, dette, at vi mente, at man i og for sig godt maatte kunne nøjes med den Skatteforhøjelse, der ligger i de indirekte Skatter. Men, som jeg tillod mig at sige ved Sagens eneste Behandling, man skal, naar man skal tale sig til Rette, navnlig tage Hensyn til Modstanderens svage Side, og man kan ikke nægte, at fra gammel Tid af har en Forkærlighed, en overdreven Forkærlighed set fra vor Side, for de direkte Skatter været Venstrepartiets corde sensible.

Den højtærede Minister bemærkede med Hensyn til Spørgsmaalet om det samlede finansielle Resultat, at der havde han dog ført det igennem, at man ikke regnede med Tidernes Opgang, den forsigtigere finansielle Betragtning, som han hele Tiden havde været Talsmand for, vilde ogsaa blive ført igennem. Dertil vil jeg for det første sige dette, at den ærede Minister, hvad jeg i høj Grad roser ham for, dog har indrømmet en Nedgang paa 3 Mill., hvad der svarer nogenlunde til det Beløb, som jeg i sin Tid holdt udenfor som udækket; hvor der maatte ekstraordinære Skatter af særlig Art til, hvis man overhovedet skulde ind paa Dækning. For det andet vil jeg dog gøre opmærksom paa, at ogsaa dette Forlig regner med en Opgang, men paa den Maade, at naar Opgangen, den naturlige Opgang, som vi alle haabe, og de fleste af os vente, kommer, vil den føre til saadanne Henlæggelser, at Reservefonden væsentlig styrkes. Det er Landstingshøjres Indsats i hele denne Sag, og den er i og for sig betydningsfuld nok til at